

Nr 252.

Av herr Nilsson i Norrlångträsk, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 29, angående höjning av vissa postavgifter m. m.

I proposition nr 29 föreslås höjning av vissa postavgifter, varav förslaget att 20 öre i stället för 15 skall vara lägsta avgift för inrikes brev, som ej är lokalförsändelse, torde vara den nyhet, som mest intresserar den korresponderande allmänheten. Det är helt naturligt att Kungl. Maj:t i nuvarande brydsamma ekonomiska läge måste begagna även den inkomstmöjlighet som ligger i högre postavgifter. De föreslagna höjningarna tillsammans beräknas öka statsverkets inkomst av poströrelsen med omkring 17 miljoner kronor om året. Ur landsbygdens synpunkt kommer emellertid det ökade postportot att medföra så avsevärda försämringar, att statsmakterna borde kompensera höjningen genom lättnader i annat avseende. Landsbygden är ju redan genom de snäva bestämmelserna om lokalporto missgynnad och blir det i ännu högre grad, när det för flertalet korrespondenter på landsbygden kommer att kosta 20 öre att få ett brev befordrat. Såsom lokalportobegreppet nu är utformat saknar det nämligen praktisk betydelse på landsbygden. Såvida en försändelse vid landsbygdspostanstalt inkommer eller utbäres genom lantbrevbärare, måste den åsättas riksporto. Liknande är förhållandet vid befordran mellan korrespondenter utefter lantbrevbäringslinje, även om dessa icke bo mer än några hundra meter från varandra. Det är inte rimligt att även efter den nu föreslagna höjningen förmena landsbygdens invånare den postala förmån, som ligger i den lägre avgiften, samtidigt som exempelvis över en halv miljon människor inom Stockholms lokalportoområde kunna korrespondera med varandra till denna lägre avgift. Den eventuella inkomstminskning, som postverket skulle få vidkännas genom utvidgning av lokalportoförmånen, kan inte även i det nya läget få anföras som motiv mot en rättvisare reglering.

Redan nu är det inte så billigt att leva på landsbygden som ofta nog göres gällande i den allmänna debatten. Genom att de flesta korrespondenter på landet hädanefter i regel skulle få dubbelt så hög postavgift för sin lokalt betonade korrespondens jämfört med stadsbefolkningen, skulle det bli en om än liten så dock utgiftsökning för landsbygdens befolkning. Frågan har också sin betydelse ur föreningslivets synpunkt. Ibland händer det att kallelser och andra meddelanden anses böra sändas i slutet kuvert, vilket efter

den nya ordningen skulle medföra alltför dryga kostnader även inom en och samma postanstalts område.

När nu riksportot kommer att stiga till 20 öre synes det alltså vara ett rimligt krav att landsbygden kompenseras genom att bestämmelserna om lokalportoområde något justeras. Den bästa och enklaste vägen synes vara, att en postanstalts adressområde också finge utgöra dess lokalportoområde, så att försändelser som lämnades inom området och befordrades med postförare, lantbrevbärare, brevbärare eller på annat sätt till adressat inom samma adressområde, taxerades som lokalförsändelse. Härigenom skulle ingen tvekan behöva uppstå hos den korresponderande allmänheten, enär en avsändare alltid visste, att lokalportot gällde till adressater som hade samma postadress som dit där han själv befann sig. Nuvarande, strängare bestämmelser ha ofta vållat besvär för posttjänstemännen och även för allmänheten, ty i åtskilliga fall har tveksamhet kunnat uppstå om huruvida adressat begagnar sig av lantbrevbäringslinje eller icke.

Naturligtvis förutsättes att särskilda, större lokalportoområden även i fortsättningen skulle kunna fastställas.

På grund av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i anslutning till proposition nr 29 ville hos Kungl. Maj:t hemställa om utfärdande av sådana bestämmelser rörande lokalporto, att en postanstalts adressområde och dess lokalportoområde sammanfalla.

Stockholm den 18 februari 1942.

Andreas Nilsson,
Norrlångträsk.